

professio sit nulla, necessario præmittendum integrum probationis annum, ut possit ratificari, ib.

Si bona fides intercessit, talis religiosus saltem post ratificatam professionem retinet locum antiquitatis, quem acquisivit, ib.

Ad iterandam professionem nullam sufficit tacita, nisi religio expressam postulaverit, ib.

Quando professio expressa ita fuit nulla, ut in foro Ecclesie de ejus nullitate constet, vel constare possit, qui illam tacite solum confirmavit, non potest eligi in Prælatum, et si eligatur, nulla erit electio, nec poterit tuta conscientia acceptare, ib.

Quando vero non potest constare probabiliter, ost valida electio, ib.

Quando professio bona fide facta est simpliciter nulla, per se loquendo nullum habet effectum, per accidens autem potest habere aliquem, magis in foro externo quam in interno, c. 2.

Professio ita facta, quamdiu existimatur valida, obligat ac si esset valida ratione ignorantie, ib.

Si hæc ignorantia sit publica, et communi existimatione judicetur professus, omnes actus professorum proprii, etiam validam professionem supponendo ab eo exerciti, sunt validi, ib.

Sic professus potest in foro externo obligari ad permanendum in religione, et obediendum, et ipse tenetur aliquo modo parere huic sententiae, ib.

In prædicto casu si talis sit dubius de nullitate professionis, tenetur parere sententiae; imo, quamvis non intercedat sententia, non potest sua auctoritate se eximere a religione, et tenetur ad ratificandam professionem, ib.

Si vero sit certus coram Deo de nullitate professionis, quam ab initio bona fide fecit, non tenetur ratificare illam, quamvis per sententiam cogatur in religione manere. Item non tenetur ad internam observantiam votorum et regularum, sed tantum ad externam, et neque ad hanc, secluso scandalo: item potest relinquere religionem sive vi, inuria et scandalo; solum obligatur ad parendum exterius illi sententiae, non resistendo per vim, ib.

In hoc casu consulendum est tali personae ut priorem professionem ratam habeat, ib.

Probabile est, si talis dubitationem moveat circa nullitatem professionis, cum nihil probare possit, juste posse a religione obligari ad professionem iterandam, et tunc ipse tenetur ex animo iterare, ib.

Ad idem tenetur, quamvis a religione non obligetur, si in aliquo casu non possit sine scandalo et periculo religionem relinquere, ib.

Professio nulla ex defectu consensus propter fictionem profitentis, per se non obligat ad statum religiosum, aut iterandum, aut vota servanda, per accidens vero potest obligare, ib.

Quando professio est nulla tantum ex jure ecclesiastico, per se habet effectus in jure expressos, ib.

Professio facta in religione Mendicantium ante expletum annum probationis, ante Concilium Tridentinum obligabat ad ingrediendum aliam religionem, post Concilium est omnino invalida, et nullum habet effectum, ib.

Idem dicendum de professione tacita, facta per suspensionem habitus professorum intra annum novitatus, ib.

Professio conjugati sine licentia consortis est nulla, neque obligat ad vota paupertatis et obedientie, sed solum ad votum simplex castitatis, ib.

Ex intentione vero profitentis, neque ad hoc obligabit, si non intendit vivere castitatem, nisi ut annexam religioni, ib.

Professio hoc secundo modo facta, secluso scandalo, non impedit matrimonium, primo vero modo impedit propter simplex votum castitatis, ib.

Si quis suscipiat habitum religionis cum proposito mutandi vitam, ibi non intervenit professio expressa nec tacita, ib.

Quæ obligatio resultet ex professione cum tribus votis solemnibus facta in manibus non habentis potestatem admittendi et incorporandi religioni? ib.

Post professionem invalidam simpliciter potest licite relinquere habitum et religionem, qui in foro conscientie incurrat apostasiam aut excommunicationem, c. 3.

Item relicta religione potest assumere quemcumque statum, ib.

Professio invalida in foro Ecclesie et valida coram Deo est moraliter impossibilis; si tamen contingat quod professio valida coram Deo in foro Ecclesie probari non possit, vel quod sit valida, vel quod sit facta, tenetur eam servare in conscientia, nullumque dubium circa illam movere, ib.

In probanda professione nulla, non credendum ipsi religioso etiam juranti, nisi aliunde sufficiens probatio detur, ib.

Ut Ecclesia reputet professionem nullam, non satis est ut probetur invalide factam, sed requiritur ut sufficienter constet exterius factam esse cum tali defectu irritante, ib.

Qui certus est professionem esse nullam, et in foro externo id probare non potest, habet jus relinquendi religionem propria auctoritate, et assumendi alium statum, etiam matrimonii, ib.

Tenebitur tamen ex quo fuit in mala fide et in mora, vel ratificandi professionem, vel relinquendi religionem ad restituendum quidquid de bonis religionis consumpsit in proprios usus, habita ratione obsequiorum quæ fecit religioni eo tempore, ib.

Quando professio nulla probari potest, non debet exire propria auctoritate, sed petendo libertatem suam ab ecclesiastico Prælato, ib.

Ad hoc tenetur in conscientia, et si contrarium faciat, peccat graviter, et tenetur non uti privilegiis religionis, et amisit jus ad gaudendum; postquam tamen exivit, non tenetur redire, ib.

Item, non incurrit ipso facto excommunicationem vel pœnam aliam ipso jure impositam apostatis; et quamvis sub excommunicatione jubeatur redire, et ut contumax declaretur, non tenetur in conscientia, nec ligatur censura, nisi quoad exteriorem ejus observantiam, ib.

Talis propria auctoritate dimittens religionem excusatur a culpa, quando ob eam rem in carcere detinetur, vel aliter impeditur ne jus suum postulet, vel non potest alia via vexationem illam vitare; et si probare potest in foro Ecclesie hæc impedimenta, non incurrit pœnas a Concilio Tridentino impositas, ib.

Item, quamvis temere dimittat habitum, si postea velit reassumere ad hoc ut audiatur, et voluntarie redeat (non vero si invite capiatur), bene potest illi concedi audientia ex quadam æquitate et benignitate, ib.

Qui volunt causam nullitatis professionis prætende-

re, ante quinquennium elapsam a die professionis illam intentare debent, alioquin non audiuntur, ib.

Hoc intelligitur tam de professione expressa, quam de tacita, ib.

Quis sit dies professionis a quo quinquennium computatur, ib.

Hoc decreto nec statuit, nec potuit statuere Concilium ut elapso quinquennio, talis persona vel maneret religiosus professus sine proprio consensu, ib.

Vel teneretur in conscientia ad permanendum in religione in perpetuum ejus obsequium, ex vi prescriptionis aut pœnæ, ib.

In aliquibus casibus admittenda exceptio, ut, non obstante quinquennio elapso, quis audiatur, et assignantur, ib.

Milites S. Joannis comprehenduntur sub hoc decreto, non vero milites aliorum ordinum militarium, ib.

Quid teneatur facere religiosus, qui post quinquennium non auditur, cum certus sit se non esse religiosum, ib.

Tacita professio est vera professio, l. 8, c. 1.

Quot modis fiat, ib.

Primus modus professionis tacite secundum jus antiquum erat, quando quis induebat habitum proprium professorum, ib.

Requirebatur tamen annus pubertatis, ib.

Non ita annus novitatus, ib.

Secundus modus professionis tacite erat per usum actuum, qui sunt proprii professorum, ib.

Ex sententia aliquorum, probabiliter requirebatur ad hanc tacitam professionem, ut fieret in habitu saltem novitiorum cum perseverantia per triduum, ib.

Solus actus proprius professorum sine voluntaria habitus professorum susceptione non sufficit ad tacitam professionem, ib.

Utrumque requiritur, et assumptio habitus professi et exercitium actus ejus, l. 6, c. 19.

Quando solus habitus professorum assumitur, requiritur perseverantia tridui post habitum assumptum, ut professio tacita facta censeatur; quando vero adjungitur exercitium actus, tunc statim censeatur facta, ib.

Probabilius tamen etiam in hoc casu requiritur perseverantia per triduum, ib.

Ante hoc triduum non est valida professio tacita, etiam in foro conscientie, ib.

Quæ et qualis scientia requiratur ut professio sic facta teneat in utroque foro, ib.

Quæ conditiones requirantur, tam ex parte religionis quam tacite profitentis, ib.

Certior modus professionis tacite post annum novitatus expletum, est gestare habitum professorum, et hoc dupliciter potest contingere, ib.

Quas conditiones necessarias requirat, ib.

Alius modus tacite profitendi est per solam susceptionem cujuscumque habitus religiosi, etiam proprii novitiorum, si post publicum votum simplex religionis assumatur, ib.

Rejitur tamen, ib.

Post Concilium Tridentinum non fit professio tacita intra annum novitatus, c. 20.

Expleto anno probationis fieri potest, ib.

Duobus modis potest fieri: primo, si quis, expleto anno novitatus, et decimo sexto ætatis, sponte

sua habitum proprium et distinctum professorum assumat, ib.

Secundo modo fit tacita professio, si quis per integrum annum (qui annus debet inchoari post expletum decimum sextum ætatis) probationis, gestet habitum religionis indistinctum patenter, ib.

Cum solo habitu proprio et omnino distincto novitiorum, quidquid aliud ei adjungatur etiam post expletum annum novitatus, et decimum sextum ætatis, non fit tacita professio, ib.

Ut professio tacita sit valida, requiritur positivus consensus formalis vel virtualis profitendi, et non sufficit negativus, ib.

Professio tacita est vera professio; ad illam requiruntur omnes conditiones quæ ad expressam, c. 21.

Habet omnes effectus quos expressa, exceptis in jure declaratis, ib.

Duæ exceptiones sunt in jure: prima est, quod professio tacita, facta ante expletum annum novitatus, non obligat religioni in qua professus est, sed religioni in genere, ib.

Ipsa tamen religio obligatur ad retinendum sic professum, ib.

Hæc juris exceptio non habet locum in professione tacita, quæ fit deferendo communem habitum professorum per integrum annum, ib.

Neque in professione tacita quæ modo fit post Concilium Tridentinum, ib.

Secunda exceptio est, quod tacite professus non potest eligi in Prælatum suæ vel alterius religionis. Potest tamen active eligere, ib.

Professus an testari possit, vide Paupertas solemnitis.

Quinquennium a Concilio Tridentino præscriptum ad probandam professionis nullitatem, vide supra hæc ipsa rubrica, l. 7, c. 4.

R

RATHABITIO.

Rathabitio de futuro non confert jurisdictionem, l. 9, c. 11.

Vide Professio.

BEATUS POENÆ TEMPORALIS.

Vide Professio.

RECIPERE, ET RECEPTIO IN RELIGIONE.

Receptio in religione, ut fiat valide, requirit potestatem in recipiente, l. 5, c. 10.

Juxta constitutionem Sixti V, ut valida sit receptio, requiritur ut recipiendus sit major sex decem annis; deinde ut præcedat inquisitio de parentibus solum, non vero de illorum conditione aut qualitatibus. Item de patria, vita ac moribus, ib.

Recipi potest in religione expositus, cujus parentes, vel patria ignoratur, facta prius diligenti inquisitione, ib.

Inquisitio hic requisita sufficit, quæ ad humanam fidem faciendam satis est; qualis est duorum vel trium testium absque suspitione, juridice, et cum juramento interrogatorum a fidei ministro ad hoc munus constituto, per religionem aut Prælatum ejus, ib.

Non requiritur probatio de bonitate recipiendi per testes, sed solum probatio quod non habeat crimina impedienda, ib.

Requiritur etiam probatio per ministros fideles et prudentes religionis facta, an Spiritus Sancti religionem eligat, ib.

Ante receptionem debet certificari capitulum generale vel provinciale, de inquisitione facta, ib.

Receptio ad habitum regularem non servata hac forma praescripta est invalida, ib.

Sive fiat bona fide, sive scienter et temere, ib.

Moderata fuit haec constitutio Sixti V, per aliam Clementis VIII, ib.

Ad receptionem in religione ex jure naturali requiritur examen prudens et probatio, ut solum idonei et a Deo vocati recipiantur, ib.

Olim ex jure communi nullus recipiebatur sine licentia Episcopi habentis potestatem in illo monasterio, ib.

Item requirebatur diuturna probatio solum pro militibus, pro incognitis, et pro ecclesiastico servitio deputatis, ib.

Recipi possunt peccatores, antequam diu exercentur in praepceptorum Dei observantia, sed non facile quando est inveterata peccandi consuetudo, ib.

Concurrentibus omnibus necessariis, tam ex parte religionis, quam recipiendi, qui potestatem habet, tenetur ex officio et charitate illum recipere, nisi causa rationabilis excuset.

Idem dicendum de ferentibus suffragia, ib.

In dubio, liberum est recipere vel non recipere. Item si multi aequales petant, et non possint omnes simul recipi, liberum est hos potius quam illos recipere, ib.

Vide Ingressus Religionis, et Potestas.

RECHABITES.

Rechabites traxerunt originem a Nazareis, non fuerunt tamen vere religiosi, l. 3, c. 1.

REFORMATIO.

Reformatio religionis relaxata obligat ante professos ad observantiam, l. 10, c. 8.

Vide Obedientia solemnitas.

REGULA.

Regula religiosa licet ex se non obliget in conscientia, saltem ratione poenae et regularis disciplinae obligat in conscientia, l. 10, c. 7.

Vide Obedientia solemnitas.

RELAXATIO, ET RELAXARE.

Relaxatio religionis simpliciter contingere potest, l. 10, c. 8.

Obligatio trium votorum religionis relaxari non potest sola consuetudine, ib. et c. 7.

RELIGIO, ET RELIGIOSUS.

Religio est status perfectionis acquirendae, l. 1, c. 4.

Religionum distinctio unde proveniat, l. 2, c. 1.

Religio dupliciter institui potest, c. 15.

Olim religionum institutio non erat vel generalis pro universa Ecclesia, vel sub uno capite, ib.

Religiones D. Basilii, Augustini, Benedicti, et Pachomii cum multis aliis monasteriis sunt introductae sola Episcopi approbatione, c. 17.

Religio clericorum ac sacerdotum Apostolos imitantium, fuit prior quam monachorum, l. 3, c. 3.

Fuit instaurata a D. Augustino, non vero incepta.

Vide Status, Perfectio, Obligatio, Approbatio, Receptio, Consilium, Potestas, Ingressus religionis, Paupertas solemnitas, Reformatio, Relaxatio, Votum religionis.

Religiosus per vota traditur Deo; non est sui juris, l. 2, c. 4.

Verus religiosus dupliciter ab Ecclesia fieri potest habilis ad matrimonium, c. 11.

Religiosus e religione in perpetuum ejectus non acquirit sibi dominium, nec potest testari de bonis acquisitis; non tamen illi succedit religio, c. 12.

Religiosus mundo mortuus quomodo intelligatur, ib.

Religiosi ejectio a votis relaxando est antiquissima, c. 14.

Vox religiosus, quomodo in jure accipienda sit, l. 6, c. 1.

Religiosus in jure cur potius servo quam filio comparetur, c. 2.

Quidquid acquirit, monasterio acquirit, ib.

Etiam repugnante praelato, l. 9, c. 13.

Religiosi laici in labore manuum exerceri debent, cum illis qui in seculo non laborabant, mitius in hoc agendum, l. 8, c. 8.

Vide Peccatum, Paupertas, Professio.

RENUNTIATIO.

Renuntiatio Pontificatus a Papa fieri potest, l. 1, c. 16.

Renuntiatio beneficii, vide Novitius.

Renuntiatio Episcopatus, vide Episcopus.

RESERVATIO.

Reservatio in jurisdictione non est signum delegationis factae, l. 2, c. 17.

Vide Votum religionis, et Castitas simplex.

RESTITUTIO.

Restitutio non obligat cum gravi onere et detrimento, l. 5, c. 7.

Vide Debitor, et Professio.

S

SACERDOS.

Vide Castitas clericalis, et Status.

SALUTATIO.

Salutatio Deo gratias, est antiquissima in monachis, l. 3, c. 4.

SERVITUS, ET SERVUS.

Servitus corporalis est poena; potest ab extrinseco et violenter induci sine consensu servi, l. 1, c. 12.

Servitus non irritat ingressum religionis, sed facit illicitum, l. 3, c. 4.

Servitus propria qualis sit, l. 6, c. 2.

Differentia inter servitutem mancipii et religiosi, l. 1, c. 8.

Servus potest valide contrahere matrimonium invito domino, l. 2, c. 9.

Servus non est omnino incapax dominii, c. 12.

Qui in servitute injuste detinetur, quamvis dominus sit in bona fide, et in exteriori foro non possit probare libertatem suam, licite potest fugere, et libertatem recuperare, l. 7, c. 3.

Servus nemo fit sola domini praescriptione, quamvis

e contrario servus possit praescribere libertatem; in poenam vero potest quis invitus alteri subijci in servum, vel alio modo sub dominio illius constitui, c. 4.

Servi cum pecunia computantur, ib.

Vide Professio, Matrimonium.

SIMONIA.

Simonia pro religionis ingressu non datur, nisi intercedat ratio pretii; unde dos pro congrua sustentatione etiam cum pacto, aut quid simile pro habitu emendo, elemosyna, aut largitio, secluso pacto, non faciunt simoniam, l. 3, c. 9.

Item nec munuscula aut beneficia facta ex parte recipientium, ut facilius alliciantur ingressuri, ib.

SOCIETAS JESU.

Votum simplex paupertatis in Societate Jesu non est solemnitas, quia non est perpetuum, l. 2, c. 12.

Societas non habet jus succedendi in bonis suorum religiosorum, ib.

Votum religionis in genere impleri potest in Societate, in quocumque gradu, l. 4, c. 2.

Generalis Societatis potest dare subditis etiam professis licentiam transeundi ad religionem parisi, laxioris, aut strictioris disciplinae, c. 8.

Superior Societatis potest dispensare in voto strictioris religionis cum eo qui in Societate recipitur. Si vero ante professionem recedat, reviviscit tale votum, ib.

Ex speciali privilegio potest superior Societatis dare litteras dimissorias novitiis, ut ordinentur, l. 5, c. 16.

Societas est approbata pro solis viris, l. 6, c. 12.

Indulgentia plenaria conceditur religiosi Societatis in ipso ingressu, et iterum in morte, c. 13.

Vide Paupertas solemnitas.

Vota Scholarium Societatis Jesu post biennium emissa an et quomodo possint dici indispensabilia a Pontifice, c. 17.

Vota praecedentia per vota simplicia post biennium in Societate emissa, ipso jure et facto solum suspenduntur, non vero commutantur aut extinguuntur, unde amisso statu iterum reviviscunt, c. 14.

Per ingressum et habitus susceptionem an et quomodo commutari possint ex intentione votantis; et quae obligatio maneat post egressum, ib.

In Societate ut professio sit valida, debet in scriptis legi, c. 12.

Item debet necessario fieri coram testibus, ib.

Votum castitatis simplex in Societate factum ante constitutionem Gregorii XIII non irritabat matrimonium postea contractum, l. 9, c. 4.

Hoc votum non dirimit praecedens matrimonium ratum, c. 25.

In societate votum obedientiae est perfectissimum, et extenditur ad omnia opera perfectionis, l. 10, c. 9.

Electio et acceptatio Episcopatus est prohibita ex voto obedientiae in Societate, c. 10.

SOLEMNITAS.

Solemnitas non est de essentia voti solemnitas nisi reduplicative sumpti, l. 2, c. 5.

Solemnitas est duplex, substantialis et accidentalis, ib.

Non repugnant inter se, sed possunt in eodem voto conjungi, ib.

Solemnitas substantialis non consistit in aliqua sacra benedictione aut consecratione, c. 6.

Solemnitas voti castitatis religiosae, juxta aliquos, consistit formaliter in traditione, quam religiosus suiipsius facit religioni, et quam praelatus acceptat, c. 7.

Ex hac traditione, in illa sententia, oritur solemnitas inhabilitans personam ad matrimonium, ib.

Solemnitas in voto castitatis non provenit per se ex traditione, ib.

Solemnitas haec est ex jure humano; probatur ex jure, lib. 2, cap. 8; probatur ratione, eod. lib., c. 9. Ostenditur esse ex jure ecclesiastico, c. 10; et l. 6, c. 16.

Solemnitas substantialis nihil aliud est quam moralis efficacia voti castitatis ad inhabilitandam perpetuo personam, ne validum matrimonium contrahere possit, l. 2, c. 10.

Cur haec efficacia potius voto quam traditioni tribuatur, ib.

Quo sensu dicatur haec solemnitas voti castitatis a Summis Pontificibus de jure ecclesiastico, l. 6, c. 17.

Solemnitas in voto paupertatis consistit in eo, quod reddat personam perpetuo incapacem dominii et proprietatis, l. 2, c. 12.

Haec solemnitas ex solo jure ecclesiastico provenit, ib.

Non provenit ex traditione, ib.

Solemnitas in voto obedientiae consistit in eo, quod vovens se non possit firmiter obligare, neque naturaliter, neque civiliter, sine praelati consensu, c. 15.

Haec solemnitas et efficacia non invenitur in traditione etiam voto firmata, ex solo jure naturae absque juris canonici adminiculo, ib.

Haec solemnitas ab Ecclesia introducta, voto obedientiae principaliter attributa est, et nunquam soli voto aut soli traditioni, ib.

Solemnitas hujus voti includit, vel supponit traditionem absolute perpetuam, tam ex parte religionis quam religiosi, c. 13.

Solemnitas votorum non est de essentia status religiosi.

Vide Traditio, Votum, Castitas religiosa, et Votum castitatis.

SOLLICITUDO.

Sollicitudo rerum temporalium an et qualis impediat perfectionem, l. 8, c. 7.

SPONSALIA.

Vide Ingressus religionis, Votum religionis, Castitas simplex Filius.

STATUS.

Status in Ecclesia distinguitur ab officio et ministerio, in proaemio.

Est in triplici differentia, l. 1, c. 1.

Status significatio, ib.

Illius definitio, ib.

Dicit et requirit perfectionem in suo ordine, ib.

Status moralis exigit necessario immobilitatem seu immutabilitatem ortam ex causa permanente, ib.

Causa permanens immobilitatis hujus est multiplex, ib.

Status immobilitas in servitute humana oritur ex ti-

ulo justi domini in servum; in statu libertatis ex lege naturali, ib.
 Ex statu peccati ex proclivitate ad malum, vel difficultate ad bonum, ib.
 In statu gratiæ oritur ab ipsa gratia, ib.
 In statu regulari, a professione, voto, vel pacto; in statu seculari a jure propriæ libertatis; in statu clericali a sacramentali, non iterabili, et a characterē indelebili, ib.
 In statu virginitatis vel viduitatis oritur a propria libertate, ib.
 In Ecclesia, prout est respublica temporalis, sunt varri status libertatis et servitutis humanæ, ib.
 Prout est respublica spiritualis, sunt duo status viæ et termini, ib.
 Status termini dividitur in statum beatitudinis et damnationis. In purgatorio non datur status, sed beatitudinis inchoatio, ib.
 Status viæ duplex, innocentiae et naturæ lapsæ, ib.
 Status naturæ lapsæ dividitur in statum legis naturæ, legis veteris et legis gratiæ, ib.
 Status vitæ Christianæ habet omnes conditiones necessarias, tam perfectionis quam immobilitatis, ib.
 Statuum multiplicitas in Ecclesia tam formaliter quam materialiter accepta, c. 2.
 Status pertinens ad bonum commune dividitur in clericalem et laicum, ib.
 Pertinens vero ad bonum spirituale singulorum est multiplex religionis, ib.
 Status religionis manavit ex divina institutione, ib.
 Status vitæ Christianæ distinguitur in statum vitæ communis et perfectionis, ib.
 Quomodo inter se distinguantur, ib.
 Status vitæ communis est omnibus necessarius; non obligat ad perfectionem, neque excludit, ib.
 Divisio ista est sufficiens et adæquata, ib.
 Ad statum vitæ communis spectat matrimonium, etiam prout est sacramentum, ib.
 Status perfectionis non est difficilior quam status vitæ communis; imo facilior, utilior et securior, ib.
 Status perfectionis a perfectione distinguitur, ib.
 Status perfectionis definitio et explicatio, c. 5.
 Quinque conditiones ad illum requiruntur.
 Status perfectionis per se ac principaliter ordinatur ad contemplationem, ib.
 Status perfectionis principaliter consilia quam præcepta respicit, c. 10.
 Non solum ordinatur ad observantiam præceptorum ob vitanda peccata mortalia, sed etiam venialia, ib.
 Illius essentia in consiliis posita est, ib.
 Status perfectionis requirit obligationem, per aliquem consilii actum indirectam, c. 12.
 Neque ille, neque ejus obligatio inducitur ab extrinseco, sed consensu propriæ voluntatis statum assumptis, ib.
 Actus, quo constituitur, ordinariè est emissio voti; sæpius adjungi debet aliqua donatio, traditio vel contractus; aliquando alius contrahendi modus, ib.
 Requiritur ut sit actus externus, licet occultus per accidens, ib.
 Item ut sit actus obligans ad perpetuo permanendum, et observandum aliquid perfectionis in tali vivendi modo, ib. et c. 16.
 Status nomen dupliciter usurpatur, c. 13.

Status perfectionis dividitur in tres gradus seu status, incipientium, proficientium, et perfectorum; et modo personis, modo charitati, et virtutibus tribuuntur, ib.
 Status incipientium male accommodatur conjugatis, ib.
 Male etiam continentibus, ib.
 Status proficientium male tribuitur religiosis, et perfectorum solis Episcopis, ib.
 Prædicta divisio est vel accidentis in subjecta, vel subjecti in accidentia, ib.
 Conveniens est divisio in statum perfectionis acquirendæ et exercendæ, c. 14.
 Status religionis est perfectionis acquirendæ, ib.
 Status Episcopi est perfectionis exercendæ, ib.
 Status clericorum non sacerdotum non est status perfectionis, c. 17.
 Status sacerdotum simplicium est perfectionis saltem inchoative, ib.
 Status parochorum et Prælatorum Episcopis inferiorum, est perfectionis exercendæ, ib.
 Non ita status curatorum, ib.
 Ad status immutabilitatem, sufficit quod ille de se habeat perpetuitatem, et quod quis mutationem facere nequeat nisi ex gravissimis causis, ut patet in Papatu, ib.
 Non impedit rationem status, quod possit mutari transeundo ad alium, ib.
 Vide Perfectio, et Charitas.
 Status Episcopalis est perfectior quocumque religioso statu, c. 18.
 Tres differentiae inter statum Episcopalem et religiosum, ib.
 Status religiosus est Episcopali ignobilior, sed utilior, ib.
 Status prælaturæ religiosæ, si sit perpetua, est vere status perfectionis; si vero sit temporalis, est officium, ib.
 An status Episcopalis adeo sit perfectus, ut in eo votum religionis impleatur, c. 19.
 Status religiosus est perfectior absolute et eligibilior, quam status prælatorum Episcopis inferiorum et parochorum, c. 21.
 Secundum se tamen, et ex hypothesi, perfectior est status prælatorum et parochorum, ib.
 Status et dignitas sacerdotis postulat majorem sanctitatem quam status religiosi laici, seu conversi, ib.
 Status religionis sumptus tria vota requirit; non ita late acceptus, l. 2, c. 1.
 Status perfectionis acquirendæ et religionis idem sunt, ib.
 Finis intrinsecus et proximus religiosi status est perfectio charitatis hujus vitæ; extrinsecus vero est perfectio charitatis patriæ, ib.
 Est etiam finis ultimus illius peculiaris Dei cultus et gloria, ib.
 Finis Apostolatus fuit vita mixta, l. 3, c. 2.
 Finis particularis, ad quem status religiosus ordinari potest, est triplex, vita, scilicet, contemplativa, aut activa, aut mixta, ib.
 Finis ingrediendi religionem est vita irreprehensibilis, et apostolicæ imitatio, l. 5, c. 8.
 Status religiosus non potest consistere sine tribus votis, singula et omnia simul necessario requirit, l. 2, c. 2.
 Ad illius essentiam hæc tria vota sufficiunt, ib.
 Status religionis incompletus est ille, in quo unum vel alterum votum proficitur, ib.

SUBDIACONUS.

Vide Clericus, et Castitatis clericalis.

SUSPENSIO.

Vide Excommunicatio.

T

TESTARI, ET TESTAMENTUM.

Religiosus professus nec valide, nec licite testari potest sine legitima licentia, l. 8, c. 16.
 Excipitur casus in quo pater habens filios professionem emisit antequam de bonis disponeret, ib.
 Hæc distributio committitur arbitrio patris, non tamen extra filios et monasterium, ib.
 Hujusmodi in Hispania potest præferre aliquem ex filiis in tertia parte suorum bonorum, ib.
 Potest quintam partem relinquere filiis, vel alicui eorum, nec tenetur relinquere monasterio, ib.
 An hæc juris concessio ampliari possit respectu ascendentium, et an possit pater cogi ut illam distributionem ante mortem exequatur, ib.
 Religiosus non potest facere testamentum etiam de licentia cujuscumque prælati infra Papam, ib.
 Papa non potest dare religioso licentiam testandi irrevocabilem, nisi dispensando in ipso voto paupertatis, ib.
 Si testamentum sit factum, et morte confirmatum, licentia non potest revocari, ib.
 Potest vero, si non sit morte confirmatum, et revocari et annullari a Pontifice, ib.
 Potest etiam ita confirmari, ut sit irrevocabile a testatore, ib.
 Religiosus, si velit, potest revocare tale testamentum, vel aliud condere, ib.
 Hæc facultas testandi est gratia, neque expirat morte concedentis, ib.
 Requiritur ad dandam hanc facultatem causa legitima, ib.
 Religiosi ordinum militarium licite et valide testari possunt, ib.
 Probabile est deficientibus filiis legitimis, vel necessariis hæredibus, non posse testari sine facultate Pontificis, sed illis succedere religionem, ib.
 Clerici horum ordinum militarium et milites sancti Joannis testari non possunt, facilius tamen eis datur licentia a Pontifice, ib.
 Vide Religiosus, et Novitius.

TRADITIO.

Traditio religiosi facta Deo per tria vota, debet ab Ecclesia nomine Dei acceptari, l. 2, c. 4.
 Traditio differt a promissione Deo facta, ib.
 Traditio religiosi facta religioni differt reipsa a voto castitatis, quod in se non est donatio, sed promissio facta soli Deo, c. 7.
 Traditio hæc duobus modis intelligi potest inhabitate ad matrimonium, vel ex natura sua, et consequenter jure divino naturali, vel ex institutione Ecclesiæ, ib.
 De primo modo procedit quæstio, sed impugnatur et reprobatur, ib.
 Traditio et promissio non sunt actus necessario conjuncti, sed possunt separari pro arbitrio libertatis, ib.
 Traditio aut donatio interna Deo facta, quæ habeat vim obligandi per modum pacti, est fictitia, ib.

Feminae, quæ vulgo Beatae dicuntur, non sunt in statu religionis absoluto et completo, sed incompleto tantum, ib.
 Item conversi et eremitæ, vulgo Ermitanos, ib.
 Status religionis necessario postulat immobilitatem ortam ex aliqua obligatione, et non ex solo proposito, c. 3.
 Hæc obligatio principaliter cadit in tria vota, ib.
 Debet esse perpetua, ib.
 De essentia hujus status est, ut per vota Deo facta confirmetur, ib.
 Non potest constitui per solam obedientiam, ib.
 Non requiritur ad hunc statum, ut fiat votum de aliis consiliis servandis, ib.
 Status religionis dupliciter constitui potest, vel in communitate, vel in vita solitaria, c. 4.
 Ad statum religiosum præter tria vota est necessaria promissio vel traditio facta homini propter Deum, ib.
 Item est necessaria obligatio humana reciproca ex parte religiosi et religionis, ib.
 In statu religioso privato est necessaria promissio facta homini, ib.
 Absolute tamen et ex sola rei natura non est necessaria hæc promissio et obligatio, ib.
 Status religiosus sine votis solemnibus, cum solis simplicibus constitui potest, c. 14.
 Verus religionis status secundum præsens jus sine approbatione Ecclesiæ subsistere non potest, c. 15.
 Status religionis in communitate duplex dari potest, ib.
 Verus religionis status in præsentem tempore non datur nisi in communitate approbata, c. 16.
 An potestas jurisdictionis sit necessaria ad statum religiosum, c. 18.
 Vide Approbatio et Potestas.
 Status religiosus absolute quoad suam perfectam institutionem incepti in lege gratiæ, l. 3, c. 1.
 Multorum opinio est incepisse in lege naturæ, vel saltem in scripta, ib.
 Status religionis substantialiter a Christo Domino immediate institutus fuit; est de jure divino non præcipiente, sed consulente, c. 2.
 Non est tamen a Christo institutus quoad particularem determinationem ejus ad talem vel talem regulam, ib.
 In particulari tamen ab illo fuit institutus quidam religionis perfectæ ac specialis status, ad illum Apostolos congregando, ib.
 Status religiosus non solum doctrina, sed etiam potestate a Christo institutus fuit.
 Status religiosus a Christo institutus, perpetuo ex tunc in Ecclesia duravit, c. 3.
 Status religiosus ab Apostolis derivatus continuavit in clericis ac sacerdotibus religiosis, ib.
 Fuit prior quam monachorum, ib.
 Status monachorum a tempore Apostolorum incepti, ib.
 Nunquam fuit intermissus in Ecclesia, ib.
 Similiter status monachorum, ib.
 Status religiosus quoad substantiam semper fuit ejusdem rationis in Ecclesia, c. 4.
 Quoad accidentia, cæremonias, et ritus saltem in genere sumptos, multum convenit uterque status primitivæ et præsentis Ecclesiæ, ib.
 Vide Monachus, et Apostoli.